

[Kjærulff-Schmidt.]

generelt? Kan det overhovedet lade sig gøre at fastsætte betryggende videregivelsesregler? Det gælder for så vidt både for de offentlige og for de private registre, men specielt for de offentlige registres vedkommende er det nok sådan, at videregivelsen af oplysninger fra offentlig myndighed til offentlig myndighed næsten altid vil kunne finde sted efter ministerens forslag, når en offentlig myndighed rekvirerer oplysninger under påberåbelse af, at oplysningerne har væsentlig betydning. Med det omfang den offentlige sektor har, og med det omfang de nuværende og kommende offentlige registre har, kan en sådan bestemmelse meget vel indebære, at ethvert offentligt kontor i realiteten kan få en hvilken som helst oplysning om en hvilken som helst borger frem, blot under påberåbelse af, at oplysningen har betydning for den offentlige administration. Måske kan det gøres mere betryggende end i det oplæg, ministeren er kommet med.

Denne og en lang række andre ting vil vi nu i gang med at undersøge under udvalgsarbejdet.

Jeg skal for en ordens skyld om lovforslag nr. L 91 sige, at vi synes, det er et udmærket forslag. Jeg synes også, jeg vil føje til, da vi nu også behandler lovforslag nr. L 145 ved denne lejlighed, at der er grund til at takke retsforbundet for det arbejde, der ligger bag lovforslag nr. L 145. Det er et lovforslag, som på mange punkter anviser helt andre løsninger end dem, ministeren anviser. Nogle steder anviser det nogle meget robuste løsninger, som på nogle punkter bestemt ikke er uinteressante. Jeg tror også derfor, at der vil være interesse for at se præcis lige så omhyggeligt og lige så grundigt på de løsninger, retsforbundet anviser under udvalgsarbejdet, som der vil være interesse for at se på enkelthederne i ministerens forslag.

Anders Andersen (V):

De lovforslag, vi behandler her, er meget omfattende og griber på mange måder ind over for mange borgere. Man kan konstatere, at der er stor interesse netop for disse spørgsmål, ikke alene her i landet, men også på internationalt plan, idet man i forskellige internationale organer har taget hele problematikken op, og også inden for de nordiske lande har man drøftet disse ting.

Lovforslagene er omfattende og har meget

fyldestående bemærkninger. Det kan ved en gennemlæsning naturligvis være vanskeligt at overskue, om de dækker de interesser, som må varetages i forbindelse med en sådan lovgivning. En sådan afsløring kan først finde sted under en udvalgsbehandling.

Vi vil gerne medvirke til en sådan udvalgsbehandling. Vi vil også gerne sige, at vi ikke ønsker, at en sådan udvalgsbehandling unødigt skal forsinke disse lovforslags vedtagelse. Allerede i maj 1975 efterlyste venstre jo en lovgivning på dette område ud fra den betragtning, at netop udviklingen inden for databehandling og elektronisk behandling kræver, at man, inden man kommer for langt, får gennemført en lovgivning, som sikrer borgerens rettigheder. Vi vil i det udvalgsarbejde, der skal gennemføres, lægge megen vægt på, at den registerlovgivning, som gennemføres, tager tilstrækkelige hensyn til den enkelte borgers interesser. Vi er klar over, at der også er offentlige hensyn, der skal tages, og at man netop med de tekniske muligheder, som datasystemerne indebærer, også må give plads til en udnyttelse af disse systemer.

Jeg er opmærksom på, at der ved sådanne registreringer, ved sådanne systemer, når de betragtes enkeltvis, måske ikke vil være nogen trussel for den enkelte borger. Men hvis der opbygges en række systemer med en række oplysninger, og disse systemer sammenkøres, kan det medføre, at man pludselig har et billede af den enkelte borger. Det strider imod det, vi i hvert fald fra venstres side finder er rimeligt og rigtigt. Derfor må disse overvejelser om hele samkøringsproblemet i forbindelse med udvalgsarbejdet være et væsentligt spørgsmål, som må afvejes ud fra de hensyn, som jeg her har nævnt.

Der kan også være grund til at se på, hvordan man i forbindelse med sådanne registre kan begrænse eller forhindre, at de oplysninger, der i øjeblikket er tavshedspligt med hensyn til, f. eks. inden for den sociale forvaltning, bliver videregivet, så at man, lad det være offentlige myndigheder, måske bryder med det tavshedspligtmønster, som vi i hvert fald må påberåbe os som en forudsætning for de oplysninger, man i henhold til tavshedspligten får i hænde.

I lovforslaget om offentlige registre er der i kap. 7 foreslået et registertilsyn. Jeg skal ikke her gå ind på sammensætningen af, om det er rimeligt eller urimeligt, eller hvordan denne